

Glasilo Slovenske Krajine

NOVINE

Prihaja vsako nedeljo.

Cena na leto doma 20 Din. V Ameriko cena na leto 70 Din. Cena M. Lista je doma 5 Din, v Ameriko 30 Din. ki oba lista majo i sirote dobijo kalendar brezplačno. Ki pa samo ednoga, ga dobijo za polovično ceno.

„Vredništvo i opravištvo Novin je v Crensovcih, Prekmurje“.

Vrednik Klekl Jožef, vp. piebanoš v Crensovcih.

Rokopise i naročnino pošiljajte na uredništvo ali opravištvo Novin v Crensovce, Prekmurje. Oglasi, (inserati) se tudi tu sprejmajo. Cena ednoga kvadratnoga centimetra za ednok en dinar za večkrat popust od 5% do 40%.

Naše cerkveno pitanje.

Zdaj sedi ravno vkup komisija za izdelavo konkordata z Vatikanom i našov državov. Tu bo se pomenkivalo od raznih pitanj, štere se tičejo rim. kat. cerkvi v Jugoslaviji. Ob toj priliki naj omenimo pa pitanje pripadnosti Prekmurja v cerkvenom pogledi. Že skoro preteče 4 leta, kak je naš kraj združen v skupnoj državi. V tom časi se je že mnogo spremenilo. Skoro že pozablamo stare čase, skoro smo se že popolnoma privadili novomi položaji i novim razmeram. Nego ravno v cerkvenom pogledi smo prisiljeni, da se moramo spominjati na preteklost. Bio bi že zadnji čas, da se odtrgamo od naše zatiralke tudi v cerkvenom oziri. Gotovo je to jako velke važnosti. Mislimo si, kelko bi se že zdaj vse lahko napravilo pri nas, če nam ne bi prihajali ukazi iz Sombotela, či naša duhovščina ima ležejšo stiko s svojim škofom. Dejstvo je, ka na naše ljudstvo ma duhovščina velki pliv, da ljudstvo sledi duhovščini i joj tudi zavupa. Tak bi lahko duhovniki mnogo učinili v narodnostnom oziri pri nas, kak smo to vidili ves čas v Sloveniji, kde je vsigdar ravno duhovščina vodila narodnostno gibanje. Duhovščina je primogla, da so skoro vsakšoj fari dobre kulturne, cerkvene i narodne organizacije, tudi duhovščini ide hvala, ravno za toga volo, da Slovenci ono stran Mure majo tak visiko kulturo. Kaj vidimo pa pri nas? Dozdaj skoro vse zaspano. Da je duhovščina tesno združena z ljudstvom, na štero ma tudi vpliv, bi se tudi pri nas lahko začnol delati na prosvetnom, narodnostnom cilo na gospodarskom polji. V tom oziri pa naša duhovščina nemre delati, ar jo ovira v tom deli ravno odvisnost od Sombotela, od druge strani pa tudi ar iz Sombotela ne dobimo narodno zavedne duhovščine. Zdržižitev Prekmurja z lavatinskov škofijov je več kak nujna stvar. To se vidi iz popisnoga pa tudi čisto naravno je, da Slovenci, šteri smo svojoj lastnoj državi, moramo meti tu tudi svojo škofijo, ne pa meti svojega škofa v tujoj državi. Zato ob omenjenoj priliki opozarjamo merodajne činitele na naše cerkvene razmere.

Božidar Sever.

Gde je? ka je ž njim? Tak se pitajo jezeri naši ljudi od vesi do vesi i vsi so edni v tom, da ga je škoda. I naše lüstvo ma istino i tudi mi pravimo: škoda ga je. Nemö pisali zakaj, ar je on bio poznani po celoj našoj krajini, v vsakšoj vesi. Šče stare mamice pravijo: on je znao gučati, to vam je bio človek! I zdaj je on na Madjarskom v Budapešti v vozi, na smrt betežen že drugo leto. Zakaj pa je v vozi? Samo zato, ar je Slovenec, Jugoslovan. Zato ga mantrajo Madjari, ar je delao za slovensko domovinö. Pitamo: ali je to takši greh, či človek dela za pravice svojega lüstva? Mi pravimo, da je to ne greh, nego cilo dužnost vsakšega človeka.

Niti spoštivati nemremo takšega, što ne dela za svoj narod. I Sever je delao i tudi dosta napravo. Či bi vsakši telko delao, bi se nam zdaj inači gödilo. Istina, ka je meo tudi svoje hibe, kak jih ma vsakši človek, ali njegove hibe madjarsko vlado nikaj ne brigajo. Pitamo zato našo vlado: ali joj je znano, da je g. Sever samo zato zaprt, ar je delao za slovensko domovino, za pravice prekmurskoga lüstva? I či je zato zaprt, je njena dužnost, da se briga za svoje ljudi, za naše državlane. Či je kaj kriv tu doma, ga naj sodijo naše oblasti. Ali iz tujinskih rok more biti rešen. Kak bi to bilo, ka bi drugi tak slabö ravnali z našimi državlani, pri nas pa tujinci, šteri so dosta več krivi kak Sever, prosti hodijo. I to valá posebno za Madjare. Kelko jih je samo v našem kraji, ki na tiho, ja cilo glasno rovarijo proti našoj državi. Pravimo proti državi, ar braniti pravice svojega naroda jim je slobodno. Či pa delajo proti državi, pa se naj tudi kaštigajo. Naj valá tudi tu: vednaka mera za vse. Nikak pa nemremo razmiti, kak je to mogoče, da naša vlada trpi na stotine Madjarönov, ne samo na naš h tleh, nego cilo v masnih službah, ednoga svojega državlana pa nemre strgati iz tujinskih rok. Prekmursko lüstvo čaka v tom pogledi več dela od vlade, v prvoj vrsti pa osloboditev g. Sevrá iz rok Madjarov. Ka bo napravila zdaj vlada, čakamö. —v.—

Organizacija.

Ravno zato je polrebna trdna politična organizacija, v šteroj stojijo za našov strankov kmetje iz globokoga prepričanja. Či lüstvo tak trdno politično organizirano, nede razpadnola stranka, tudi či bi vsi poslanci odpadnoli od te stranke, ar bi takše poslance stranka lepo naglala, sama bi pa ostala cela. Takša stranka, takša politična organizacija, v šteroj čüti vsakša kotriga svojo dužnost i svojo odgovornost, takša lejko dosegne vse. Či telo merje, je tom i ne vsigdar kriva glava, nego včas i tudi želodec ali srce; — ravnotak je pri organizaciji, pri stranki: či je močna, so ne krivi vsikdar voditeli, toje glava; — glava je lejkö najbogša, pa itak nikaj ne pomaga, či so roke, ali noge ali želodec za nikoj, to se pravi či so njemi člani, njene kotrige za nikoj, či so ne zavedni, trdni, prepričani, stalni. Takša politična organizacija nam je potrebna, te je ščista inači, či gučijo naši poslanci v Beogradi, ar potem beograjski mogočneži znajo, da guči iz vüst poslanca velka većina našega lüstva, štero stoji za svojimi poslanci kak eden človek, kak pečina trdno.

— Tak smo povedali na kratko, ka je pri nas najbolje potrebno: organizacija, to je: stati more vkup, vsi za ednoga, eden za vse. Kaj ne bo razlike med katoličanom i evangeličancom, pošteno lüstvo ide vse vkup. Eden je Bog nas vseh; vsi, ki njega ljubimo se moremo tudi med seboj ljubiti i se podpirati. To pa napravimo najbolje s tem, da se organiziramo v krščanska društva, ar tak ne bomo podpirali samo svojih najbližjih sotrpinov, nego podpirali bomo vse krščansko lüstvo sveta, či stopimo tudi mi, lüstvo Slov. Krajine, kak najmlajša organizacija v kolo velikih krščanskih organizacij sveta, tak kak jih že majo vsi drugi izobraženi narodi. Slov. Kra-

jina, ne boj ti zadnja v društvi krščanskih organizacij sveta, naj se najdejo tudi med nami apoštoli krščanske organizacije, ki se ne bodo strašili dela, nego ki se bodo včas i poprijali izobraževalne organizacije krščanskoga lüstva, politične i gospodarske organizacije kmetov v „Kmečko zvezo“, delavcov v „Delavsko zvezo“, obrtnikov v „Obrtno zvezo“, našo mladino pa v „Orlovsko zvezo.“ Apoštoli vstanite, postavljajte pripravljane odbore za te organizacije našega lüstva.

NEDELA.

Po Risalah VII. Evang. sv. Mataja VII. Od lažljivih prorokov. V ovčenoj obleki hodijo, to je majo masne reči, öbetajo vse zemelske dobrote a vznotraj so pa zgrabljivi vucje to je gda vam öbetajo zemljo, raztrgajo obleko vaše duše, njeno vero, njeno vüpanje, njeno ljübezen i vam zaprejo pogled vu nebo. Mislite malo nazaj na razna öbetanja. Štera so se spunila povejte? Edna žela se samo spunila i to ne vaša, nego njihova. Oni so prišli do svojih haskov po vašoj pomoči, vi ste pa ostali oropani i zapelani. Ne pozabite duše Jezušove reči: Edno je samo potrebno.

Trpljenje Gospodovo.

I vi, krščeni neščeti tudi vi za Kristuša ziveti? No pa, ka šče čakate! Prite vendar, prite vsi i se z pöžalüvanjom vržite na kolena pred trdim ležiščem njegovim, pred sv. križom, i njemi öbljübite to! Prosite ga za ödpüšćenje, proste smilenja, ali dopüstitite, da za vas smem jaz to prositi.

Göšpod večne dike, glej, mi vsi nosimo krivdo tvoje smrti, mi spoznamo to i vadljijemö. Pa ka ti moremo mi več povedati? Mi nosimo krivdo, to je istina; ali šče v vekšoj meri nosi krivdo tvoja ljübezen do nas. Ona je, štera te je bole kak vse drugo priklenola na trdi križ; ar če bi ti tvoja ljubav dopüščila, ka bi se skvarili, kak bi mogla to zahtevati tvoja pravilnost, te za te ne bi bilo ne cvekov ne bičov, ne vajati, ne sramote, nego samo nemoteno veličanstvo. Jeli je bilo zveličanje nevolnih, nevörnih, protivnih ljudi telko vredno, ka si nas za tak veliko ceno, za ceno tvoje krvi, odküpo? O neskončna ljübezen, o neprimerljiva naklonjenost!

Če bi angelje to jütro novo stvorjeni prišli na svet, oni zagvüšno ne bi poznali ne tebe ne nas. O, kak bi se v tebi zmotili! Vervali bi, ka mamö mi vekšo vrednost kak ti, ar si za nas mro.

Samo to nam dovoli, Göšpod prelübi, da vračamo tvojo brezmerno ljubav. Vkraja s barbari, v kraja s tistim, šteroga srce šče ne bije v ljübezni do tebe: „Šteri pa ne ljubü našega Gösp. Jez. Kristuša, naj bo preklet!“ S celoga srca svojega šče ednok ponovim: „Šteri pa ne ljubü našega Gösp. Jez. Krist., naj bo preklet.“ (Kor. 16, 22.)

Izöbčen z družbe človeče naj bo tisti, šteri te ne ljubü. Naj ide ino prebiva med zverinov v šumi, naj gori med furijami peklenskimi. Med ljudmi živeti, za štere si vmro, nema pravice živeti. Ka te odlašamo? Što se dozda nej odločo te ljübiti naj hitro to včini. Što se pa že, naj vtrdi svojo ljübezen.

In-Ti, o Göšpod, včini nas vredne, ka tvoji vročežazeleni blagöslöv zadobimo, šteroga za vas vse prosim, v trdom vüpanji, ka začnete odsehmaso novo življenje: v imeni Öče, šteri vam daj moč, v imeni Sina, šteri vas razsveti, v imeni sv. Duha, šteri vas z ögnjom svoje ljubavi vuzgi.

Amen

Domača politika.

Ka delajo naši poslanci?

Dugo po volitvah se je ne moglo dosta delati v parlamentu, ar so se stranke pogajale med seboj, štera bi stopila v vlado i tak vodila celo državo. Zdaj pa se vrši jako veliko delo v parlamentu. Že od decembra lanskoga leta smo ne meli takše vlade, štera bi se pobrigala kaj za državo. Čas je šo naprej. Prišle so nove potrebe. Življenje so je vsigdar podraživalo, ne pa je bilo nikoga, ki bi se pobrigao za državne potrebe na znotraj i na zvonaj. Komaj majuša meseca se je začnalo redno delo v parlamentu. Po vrsti se sklepajo vsefele zakoni, takši, šteri nam prinašajo pravice i takši šteri nam nosijo bremena.

30 junija se je vršila razprava od dvanajstini, to je vlada naprej zračunala vsakši mesec, kelko približno bo mela v tistom meseci izdatkov i zakaj bo peneze ponticala. Tak se je zdaj razpravljalo, kelko penez bo trbelo za mesec julij, avgust i september i za kaj jih bodo ponicali. Ar je teh penez skoro nikaj ne bilo namenjenih za slovenske kraje, i za horvacke, so naši poslanci meli strašno dosta posla i dela, dokeč se njim je posrečilo dosegnoti tudi za naše kraje nekaj pomoči. Zahtevali so, da se naj prinas tudi ne plačuje dača na kúhanje žganja, kak v Srbiji ne plačujejo. Zahtevali so več kredita, to je da se da več penez za železnico Sobota—Lotmerka—Ormož; naj se zveže Sobota z Dolnjov Lendavov. — Poslanec Pušenjak je lepó razložo, kak se naj razdelijo dače, da mi nomo več plačivali kak drugi, na priliko srbski kraji. Naši poslanci so tak lepo, tak vučeno i tak modro gučali za pravice našega lústva, da so srbski poslanci sami vidili, da to tak nemre biti, da bi slovenski kraji dosta več plačivali dač, dobili pa menje od teh izterjanih dač nazaj za potrebe svojega kraja. Tak so prle določili za ceste 20 milijonov dinarov, ali samo za Srbijo. Naši poslanci so dosegnoli, da se je od teh dačo tudi za slovenske ceste 4 milijone dinarov. Tak zdaj vúpamo, da se tudi naše ceste popravijo.

2. julija se je nadaljevala razprava od uradniškoga zakona. Radikalcom i demokratom se ide najbole za to, da bodo uradniki takši, ka bo lejko delala vsakokratna vlada kak de štela. V zakon se sprijali, da nemre biti državni uradnik, što je za republiko ali inačišo državo, kak je kralestvo. Tudi so spravili v te zakon, da se morejo vsigdar ovaditi takši uradniki, šteri bi širili kakše reči, ki so ne ravno takše, kak zakon šče. — Či se vse to sprime v zakon, bodo naši uradniki sami topanjeki, šteri nigdar nodo vúpali povedati svojih misli, ar se bodo vsigdar bojali, da zgúbijo službo. Naši poslanci so močno nastopili proti takšemi zakoni, ar se našim poslancom ide za to da dobimo dobre uradnike ne takše, ki bi samo politiko delali v uradih namesto svojih dužnosti.

Kak je v Belgradi? Gda so Radiči prepovedali, da ne sme meti nindri več shodov i spravišč, se je nekaj dni sledkar zgodilo v Belgradi, da so šteli predsednika naše vlade, Nikolaja Pašiča šteliti. Gda se je pelao iz parlamenta domo, je nekši Rajič sedemkrat strelo na njega. Samo ednok ga je malo rano v roko, ovak njemi je nikaj ne bilo. Včasi so vsi kričali, da je to napravo kakši Horvat, Radičovec. Ali Raič je sam povedao, da je Pribičevićov pristaš,

i je šteo zato bujti Pašiča, ar je ne zadosta ostro nastopao proti Radiči. Naj je kakšte, istina je samo to, da so pri nas demokratje ali liberalci strašno hūdobni lúdje. Naše stranke lejko razvrstimo etak: radikalci (Srbi) so za Srbijo, da bi mi njim služili; Radičovci (Horvatje) so avtonomisti tak, ka bi bili sami svoj gospodarje, naši poslanci (Slovinci) so avtonomisti, da bi tudi mi bili svoji gospodarje; Muslimani (Türki) so avtonomisti, da bi tudi oni bili svoji gospodarje. Samo ravno demokratje so centralisti, to je, da bi vse teklo v Belgrad, gde bi oni nesmileno kraljivali nad sirmaškim narodom — za svoj žep. Drugje stranke so vse male, štere nemajo nikšega drugoga namena kak samo to, da bi dobile kakšo drobtino od vlade. Kak vidimo, so pri nas razen demokratov, vse stranke avtonomistične, to se pravi: vsakše stranka šče avtonomijo. Razlika pa je med ednov i drugov avtonomijov. Radikalci ščejo takšo avtonomijo, da bi mi podložni bili Srbiji i tak je v istini skoro zdaj. — Za državo so zato vse stranke niedna je ne proti sedanjoj državi. Samo ravno demokratje kričijo na vse grlo, da so vse stranke, štere ščejo avtonomijo, proti državi. — Zato so se demokratje ne sramovali niti toga ne, da bi bujli Pašiča, ar mislijo, da bi te oni dobili v roke državne čugle. Istina je to, da je Pašič že prestari človik za našo mlado državo, on vidi samo Srbe i nikaj drugoga. Zato je on tudi največši sovražnik naše avtonomije. Drugi sovražnik pa so seveda demokratje, ki niti čuti neščejo od avtonomije. Zato je velki, žmeten boj naših poslancov ne samo za avtonomijo, nego za vsako najmešo pravico slovenskoga lústva. Ali naši poslanci se bojujejo pošteno za pravice i za avtonomijo i bomo zato gotovo zmagali, demokratje pa se bojujejo nepošteno, zato bodo vsešerom tak propadnoli kak so na Slovenskom.

Na Horvackom. Najslabše se godi v našoj državi na Horvackom. Srbi že skrbijo za svoje kraje, či je potrebno tudi na naš račun. Za Slovence se jako bojujejo i tudi dosegnajo za nje naši poslanci. Za Horvate pa nema što delati. Radič ma skoro vse njúve poslanci, ali on nejde v Belgrad, da bi tam delao za sirmaški horvacki narod. V Belgradi lepo delajo zakone i potem se Horvatje morejo po njih ravnati. Razpišejo dače i Horvatje jih morejo plačati brez toga, da bi si mogli kaj pomagati. Pa tudi nam bi se dosta bole godilo, či bi Radič šo s svojimi poslanci v Belgrad. Ali Radič je pravo, da je že popunoma pripravljen na volitve, či pridejo, dokeč jih pa node, pa bo mirno doma sedo i vživao, horvacko lústvo pa naj trpi. — Pa šče so tudi pri nas ništerni modrijaše, štero ščejo: da bi tudi pri nas tak bilo.

Svetovna politika.

Amerika je najbole mirna država. Za nikaj se ne briga. Državlani lepo delajo i se brigajo sami za sebe, za svoje življenje, vlada pa tudi lepo vodi Zedinjene države tak, ka je tu resan sreča, mir; zadovolstvo. Takšo državo ščemo tudi mi dosegnoti z avtonomijov. — **Francoska** pa je najbole nemirna država na sveti. Prepira se izda z Nemci i jih strašno ostro drži, da morejo plačati do zadnjega filera vso vojno od-

škodnino. To se več niti Angležom ne dopadne, ki itak ščejo bole za Amerikov hoditi. Ravno zdaj so Angleži izjavili, da bodo zapustili Francoze, či bodo tak ravnali z Nemci. Francozi se pa tudi s Törki nikaj nemrejo pogoditi. Lejko pravimo, da je Francoska republika največ kriva, či opet pride do svetovne vojne. I voditeli naše države najbole hodijo za Francijov. To je jako slabo, ar si tak dosta sovražnikov nakopamo. — **Poljska** je prosila vse velke države na sveti, da bi jo pripoznale kot veliko državo, velesilo. — **Albanija** šče tudi priti v Malo antanto. — **Na Rusoskom** se je začnalo spravišče vseh republik i jih ščejo tak napraviti kak v Sev. Ameriki Združene države, da bi vsaka republika mela svojo avtonomijo.

Glasi.

Slovenska Krajina.

Petdvajsetletnica vlč. g. Bašša Ivana, pleb. v Bogojini. Zdaj je 25 let, da je posvečen za duhovnika i služo prvo sveto mešo v Beltincih, vlč. g. Bašša Ivan, zdaj pleb. v Bogojini. Te den 8. jul. služo v Bogojini č. g. Lovrenčič J. iz družbe Salezijancov svojo prvo sv. mešo, njegov plebanuš pa svdjo 25 letnico obhaja. Zrok, zakaj damo mesto v naših Novinaj toj 25 letnici, je tisto delo, štero je slavljenec vršo i vrši v našoj krajini. Mi mislimo, da ne v Slov. Krajini človeka, ki g. Baššo ne bi poznao. Pozna cela Krajina njegovo goreče dušno pastirstvo, njegovo lepo slovensko pisavo, njegov boj za avtonomijo našega kraja, njegovo vseskoz pravo slovensko dušo z vsemi vrlinami slovenskoga čutenja. Ob 25 letnici njemi želemo, naj ma naša krajina srečo obhajati še njegovo zlato i diamantno mešo i naj tečas pridejo do popolne zmage vse tiste borbe, štere je prenašao 25 let i je ešče zdaj prenaša, naj pride do zmage naše Slovenske Krajine verska, gospodarska, politična sloboščina v toj novoj lepoj domovini, v Jugoslaviji.

Čentiba. Dne 1. julija je bilo pri nas žegnanje zvona. Na sredi vesí smo si dali postaviti tóren, v šterom je odsposi lepi oltarček, visiko gori pod s trehov pa zvon, ki smo ga kúpili občinarje, da nas bo spominjao naših dužnosti proti Bogi i spremlao na zadnoj poti. Tudi kapelo že delajo na bregi i bo glizdaj dogotovljena. Tak se tudi pri nas pomali rivle naprej življenje vsigdar lepše, tak ka smo zdaj že precí deleč pred druge vesnice prišli. Komaj smo čakali toga lepoga dneva, da bi zazvono pri nas večerni i zútranji zvon i resan smo se ga včakali. Celi den je bilo vse puno lúdi v našoj vesí, posebno z Lendave. — Popoudne smo meli lepo veselico, štero so nam pa skalili pijanci s tem, da so se začnoli biti. Ar smo pri nas ne včeni grobjanstva, smo prepovedali včasi točiti vino i zaključiti veselico. To je pa ne bilo po volji pijancem, zato so odšli v krčmo vó z vesí i so se tam naprej bili. S toga smo se telko navčili, da od zdaj naprej več takših grobjanov ne pustimo na naše veselice; či se pa itak priklatijo, jih bomo lepo vó potočili.

Gančani. Pri nas je mro zvonar na Petrovo zútra jako na nagli. Zajtra je šče zvonio i že tisto zajtro se je znajšeo na drugom sveti. Baj njemi lejka zemljica!

Fabijola

ali

Cerkev v kátakombaj.

I. Mir.

Krščanska hiša.

Druga izpremema je bila ta, da joj je Kromacij prišeo proti jako veseo i zdrav, zadnjikat pa ga je na vso moč bio mučo protin. Prilúdni starček jo pita, či je istina, da ide njeni oča v Azijo, ka je Fabiolo nekoliko prestrašilo; oča joj je niti najmenše reči ne pravo od kakšega potúvanja. Gda se je sprehajala po gredah, je gospodična vidila, da so šče ravno tak skrbno i lepo obdelane kak prle, samo prejšnji podob je ne bilo; gda pa prideta do napravlenoga jezera, štero je prle obdajala cela vrsta bogov i inačiši kepev, šterih pa zdaj nindri ne bilo več, pravi Fabijola skoro čemerna starčki: „Kromacij, ka so Vam bogovi napravili, da ste je vse spravili od hiže?“

„Lepo vas prosim, draga gospodična, nikaj se ne čemerite zavolo toga. Zakaj bi mi bile te podobe?“

„Či ste vi ne marali za nje, pa so se njim veselili drugi; pa itak kama ste jih djali?“

„Samo istino bom vam povedao: pod hamer.“

„Pod hamer? I ste meni nikaj ne povedali! Vej znate, da bi rada štero kúpila.“

Kromacij se glasno nasmejne i pravi: „Ne, ne pod hamer maloga rihtara sem jih spravlo, nego pod kovaški hamer. Bogovi i boginje, vsi so razbiti i potučeni. Kakše bedro ali falaček roke bi vam šče lejko dao celi obraz z nosom vred se pa mogóče ne bi dobo več.“

Fabijola se čúdi i pravi: „Moj dragi, moder sodnik, kak strašen trinog ste postali! Rada bi vidila, kak te zagovarjali tak grozno ravnanje?“

„I gledajte, to je etak: Gda sem se postarao, postao sem tudi modrejši i sem sprevido, da sta g. Jupiter i mamica Juno ravno. telko boga, kak jaz i vi; zato sem se njima ne šteo dosta klanjati.“

„To je vse istina; tudi jaz sem to sprevidila, čiravno šče nemam sivih vlas; ali podobe itak majo vrednost kak umetniški izdelki.“

„Dobro, ali tu so ne bili postavljeni kak umetniška dela, nego kak božanstva i zato kak lažnivci. Vej bi tudi vi vrgli vsakšo podobo med podobami vaših očakov, či bi spoznali, da je ne prava, nego je samo tak nekaj prišla med nje. Tak sem ravnao tudi jaz, i da bi se šče komi drugomi ne stavili i kazali časti, štere so ne vredni, zato sem jih ne odao, nego vničo.“

(Čúli smo že, da je Frankviin, gda je sprijao sv. krst, čúdivito ozdravo, i da je Kromacij, gda je čúto to, tudi včasi volo sprijeti sv. krst, či bo prle sam deležen njegove zdravilne moči. Ali po takšoj poti ga je Sebeščen ne šteo pripelati v sv. Cerkev i je skušao inači. Kromacij je bio najme deleč deleč znani po vnojih

svojih zrezanih bogovih, štere je meo postavlene po gredah i sobah. „Vse te kepe vniči, i včasi boš ozdravo,“ njemi pravi Sebeščan. Preveč žmetna je bila za njega ta zapovid, itak privoli, njegov sin Tiburcij pa se je tak razčemerio, dao je zagrozo: „Či oča resan ne ozdravijo, bom Sebeščana i Polikarpa vrči v žerečo peč.“ Kromacij je razkukeo na eden sam den 200 bogov — ali ne je ozdravo. Pozove Sebeščana i ga trdo primre, té njemi pa mirno odgovori: „Gotov sem, da si izda ne razkukeo vseh.“ I resan je bilo tak; nekaj malih kepev je pústo Kromacij, ar so bili posebno lepi; — zdaj pa razkuce tudi té i ozdravo je! Nato se je spreobrno on i njegov sin Tiburcij, šteri je postao eden najbole goreči kristjanov i je sledkar mro kak mučenik.)

Čúдно, čúдно — pa znate ka, tudi dosta drugoga nenavadnoga gučijo lúdje od vas.“

„Ka pa takšega?“

„Da mate dosta lúdi, šterih nišče ne pozna, da ne napravlate več gostij, da ste vsikdar le sami i da vas je malo viditi zvon doma, da jako sirmaško živete i štó zna ka vse!“

„Mogoče tudi to, kelko smo dužni tomi i onomi?“ pita starček smejoč se.

„O toga ne!“

„Ali ne? Čúдно je resam kak se lúdje skrbijo za nas. Prle, gda smo delali larmo indri i doma, den za dnevom, sedeli pri bogatih stolah i delali šale i začinjali dosta drugoga, ka je ne bilo dobro — o te se je nišče ne brigao za nas.“

Cerkvene vesti. G. kaplan Andrej Berden so premeščeni v Gornjo Lendavo. Na njivo mesto pride v Dolno Lendavo g. Štefan Lejko. Bivši sobočki kaplan, Vincencij Kos, ki so bili dolgo betežni i so zdaj že nekoliko odzdravili, bodo prevzeli kaplanske posle v Beltincih.

Veliko ogorčenje je nastalo med našimi siromaki, ka njim je dr. Gregorovič šef agrarnoga urada vzeo zemljo i jo podelo okoli šeststo plügov nazaj grofici Mariji Zichy. Občine so poslale priziv proti tomi odloki. Siromaki ki so glasali za Radiča zato naj ne zgubijo zemlje, so zdaj pri Radiču ne dobili nikše pomoči.

M. Sobota. Vsem kmetom, obrtnikom i delavcom na znanje, da se pisarna Slov. ljudske stranke za Prekmurje v M. Soboti (Kmečke zveze) ne nahaja več v gostilni Peterki, nego v hiši gospe Ane Čör, trgovke z usnjem v M. Soboti Aleksandrova cesta št. 64. nasproti Hartnerove hiše. Vsaki, ki ma kakšo zadevo o davčnih, carinskih, vojaških, invalidskih itd. poslih ali kakšo drugo zadevo, naj pride v pisarno, vsaki bo vlüdnno sprejeti i se uraduje brezplačno. Uradne vüre so zvin nedel i svetkov vsaki den ob vsakoj vüri. Lehko se pride tüdi večer, či nema časa po dnevi. — Vodstvo Kmetске in obrtne zveze.

Novi blagoslov. V parlamentu se vrši velka borba. Naš poslanci se neprenehoma bojujejo za pravice ljudstva, ka jih je pa malo nemrejo preprediti strašnih krivic, štere nam dela samoradikalna srbska vlada. Zadnjokrat smo pisali od vojaškoga zakona, kak jn te krivičen i komi se moramo zahvaliti zato dobroto. Žalibog zdaj moramo pisati od ešče vekše krivice. V Belgradi, kak je znano, nigdar nemajo penez, zato da bi do teh nekaj prišli, so Srbi predlagali, da se povišajo dace. I resan je to prišlo pred parlament. Ker je bilo na vladinöj strani več, je zmagao predlog vlade. Za krivične zakone so glasovali radikalni törski poslanci i nemški. Proti pa se razmi naši poslanci. Novi davki bodo strašni. Za vsakši eden dinar trebe šče dati 5 (pet) zraven pri zemljiškom davki, vsi drugi davki se pa povišajo za 30 odstotkov. To je strašna obremenitev našega ljudstva, tem bole ar pri tom plačamo največ mi, Prečami, ar je prinas lahko sterjati davke, dočim se to v Srbiji za volo nezmerjenoga katastra nemre. Srbski centralizem nas güli zato moramo iti v kraj od njega, nam je treba autonomije, da si sami ravnamo kak je nam draga vola, ne pa kak ščejo srbski gospodi. To je pa novi blagoslov, za šteroga pa se mamö tüdi Radiču zahvaliti. Či je Radič tam, se teh novi davki ne zglasujejo, ar bi proti vladi, štera ma 130 poslancov, bilo 180. To bo si tüdi dobro zapomniti.

Okrajno glavarstvo. Ministrstvo za kmetijstvo in vode v Beogradu je naznanilo brzojavno dne 22 jun. 1923. pod šte. 4514, da je po obvestili našega ministrstva zvinešnje zadeve republika Austrija prepovedala uvoz konj, mežgov in oslov iz naše kraljevine, ar se je ponövnö pripetilo, da so bili naši kopitarji okuženi po smrkavosti. Uvoz je dovoljen le v izrednih slučajih. — Glasom odloka ministrstva pravde sekcija za sekvestre v Ljubljani z dne 23. jun. 1923, št. 9616/20—123 odprodaja sveta sekvestrirane imovine grofa Szapary'a v Mhajtincih. Puconcih in Vaneči od ministrstva pravde v Beogradu ni odobrena in se ne sme izvršiti do izdanja takega dovoljenja. Vse tozadevne pogodbe bi bile po čl. 4. uredbe neveljavne. Tak naj toga nihče ne

Zdaj se nas je nekaj zbralo, da bi mirno, zmerno, tiho i delavno živeli, pa se nikaj ne bi brigali za druge stvari: včas i je vse radovedno i se rado mešalo v naše stvari; zmišljujejo laži od nas i jih naravno nosijo. Ali je ne to čüdnö? — Iстина je, ali povejte mi, ka je vaš cio i kakše je vaše življenje?

„Mi kojimo i vadimo svoje višise düšne zmožnosti. Stajamo tak rano, da si ne vüпам povedati gda, potem pa mamö nekaj vür dugo vsefele dühovne vaje. Ka pa ešče časa ostane, ga ponüca vsakši po svoje; edni čtejo, drugi pišejo i opet drugi delajo po gredah i to tak pridno, kak nieden drugi delavec. Včas i pridemo vkülp, da spevemo lepe, poštene pesmi ali čtemo dobre, hasnovitne knige, i tüdi zato, da se včimo pri vajenih i vučenih vučenikih. Živimo jako zmerno, jejmo skoro sama zelišča, itak smo ravnötak dobre vole, kak či bi se pred nami vigibal sto od drugih jestvin.“

„Takše življenje mogoče tüdi ne preveč drago,“ odgovori skoro zaničüvano Fabijola.

„Oj, oj — mogoče cilo mislite, da smo se zato zbrali da si leži kaj prihranimo? Toga pa ne; li poslušajte, ka smo sklenoli.“

„No?“

„Sklenoli smo, da v našoj okolici nomo trpeli niti ednoga sirmaka več. Ešče to zimo bomo skrbeli, da vse oblečemo, da bomo hranili vse lačne i bomo dvorili betežnim. Tak bomo porabili vse prihranjeno.“

küpüje.—Pa sta bile ugotövljeni dve pesji steklini v Martjancih in Moravcih. Zbesnela psa sta vgriznola več ljüdi, štiri so morali v Zagreb v Pasteuzjev zavod. Letos mamö v Prekmurji deset slučajov stekline. Zato se dne 24. V. 1923. razglašeni pesji zapor na novo razglašuje i vala za celo Prekmurje.

Beltinci. Pri nas so v občinskoj hiši na kvanteri sirmacije i majo kontrake napravljene za to stanüvanje šče od novoga leta. Naednok so si pa ništerni poglavarje občine tak zmislili, da bi bole bilo, či bi tü bila kréma. I so resan odpovedali sirmakom stanüvanje. Kase oštarij tiče, jih mamö že itak preveč, občina pa za to tüdi node sirmaskejša, či sirmacije malo menje arende plačajo. Bar bi znali poglavarje indri tak lepo šparati i gledati na dobrobit i napredek občine inači. Bojimo se, da se bodo opet pravdali zdaj s temi sirmaki na občinske stroške. Tak pa bo na jako slabom glasi nasa občina.

Država.

Z velikimi slovesnostmi so svetili tüdi letos po celöj našoj državi 28. junij, to je Vidov den, na štiri den so pred več kak 500 leti Srbi zgubili slobodo i so prišli pod Törke. Meše so se darüvale za pokojne vojake. Vojaštvo je vsešerom eden den pri večer slovesno privedilo po mestih tak zvano bakljado, drugi den pa melo svetek.

Naša kralica Marija se pripela na najlepši slovenski kraj, na Bled i bo tam ostala za časa poroda.

Strašna nesreča med jug. slovanskimi izseljenci. V tovarni v Jalioti se je na konci meseca maja letos k smrti ponesrečo Ivan Javh iz Horvackoga. Njegova žena Danica je tak žalostna postala, da je nekaj dni sledkar strelila tri svoje mlade dece i samo sebe. Püstila je pismo, v šterom naroča, naj se pokople vsa družina poleg očö, na sredi se pa postavi spomenek s slikov družine.

Hrvatski Glasnik iz Chicago pá piše da je na otoki Kuba prišlo 50 Jugoslovanov brez dovoljenja, štere so spravili ta nepošteni agenti z obülbövom, da tak pridejo v Ameriko. Zdaj pa tej ljudje nemrejo ne naprej. Penez nemajo več nikaj, delajo pa sami tak kak sužnji v strašnoj vročini.

Mariborska škofija je dobila svojega pastira. Imenüvani so za mariborskoga šköfa dr. Andrej Karlin. Rojeni so bili 15. nov. 1857. na Gorenjskom Slovenskom. Posvečeni so bili 27. julija 1880. Dugo so bili kaplan v več krajih, l. 1890. so se šli naprej včit v Rim, gde so postali doktor. Bili so potem katehet v Ljubljani, postali kanonik i nadzornik za krščanski navuk na ljudskih i meščanskih šolah. Leta 1911. so postali püšpek v Trsti, ali že l. 1919. so mogli tam odnet oditi, ar so Italjani ne püstili v Trsti slovenskoga püšpeka. Prišli so v Št. Vid poleg Ljubljane za ravnatela v gimnaziji, gda je študiralo tüdi več naših dijakov. Letos so pa bili imenüvani za stalno za mariborskoga püšpeka. Daj Bog, da bi tüdi pri nas, v našoj krajini mogli oni vzeti skrb za düše svoje roke i to kak najprle!

To je resan jako plemenito delo, ali v naših časih jako nenavadno; skoro zagvüšno znam, da se vam bo povračalo z nehvaležnostjov i zasmehüvanjom. Mogoče vas bodo ešče hüje ogrizavali.

„Pa kak?“

„Ne zamerite mi, či vam povem, da ljudje cilo šepečejo, da ste kristjanje; ka se mene tiče, sem bila vsigdar proti takšemi ogrizavanji.“

„Zakaj pa, predrago dele? pita smejoč se Kromacij.“

„Zato, ar predobro poznam vas i vašega sina, pa Nikostrata i nemo sirotico Gol, kak či bi samo za edno megnjenje mogla misliti, da ste se poprijeli takše norosti i sleparije,“ odgovori Fabijola.

„Naj Vas nekaj pitam. Ali ste se že gda potrudili, da bi prečteli kakšo krščansko knigo i se navčili, ka so tej ljudje i kakša je njüva vera?“

„O ne! S tem pa že neščem zgüblati časa; preveč sovražim te ljudi, te nevarne državlane, te cumprinjake: hüdobce.“

„Glejte, draga Fabijola, tüdi jaz sem negda ravnötak sodo ob njih, ali zdaj so moje misli vse inačiše.“

„Tomi se je resan čüdit i posebno zato, ar ste jih večkrat kak mestni prefekt mogli večkrat kaštigati kak zaničüvalce postav.“

Pri teh rečeh se je zatemnilo lice sodnikovo i skuze so se njemi pokazale v očeh na miseo njemi je prišeo sv. Pavel, ki je preganjao sv. Cerkev. Dale.

Svet.

Etna, ognjeni breg na Italijanskö, se je pomiro, ne meče več iz sebe žereče zemle. Škode je napravo okolik 8 milijonov lir, ali do 100 milijonov korön. Lüstvo se počasi nazaj vrača v zapüščene dome i bodo začnoli pomali vökopati zasipane vesnice i mesta.

Na Madiarskom se jako vnožijo šaške, kobilice, štere vničüjejo vse zeleno. Že v 84 vesnicah so se pokazale v vekših vnožinah.

Za svetovni mir so rimski oča papa opet zdignoli svoj glas. Dosta lepih tanačov so dali vladarom toga sveta, kak bi se dao dosegnöti pravi mir. Či bodo njegove tanače resan rabili, bo lejko priti do mira; či ne, či se bodo tak sklepaö mir kak dozday, je neizogibna nova svetovna vojna.

V Londoni, glavnom mestu na Angleškom, štero ma okolik 7 milijonov lüdi, živi 4000 glühonemih, 400 glühih, nemih i slepih.

Najbogatejši možje v bolševiškoj Rusiji so Trocki, Sinoviev, Djerinski, Radovski, Krassin, Bogdanov i Vladimirov. Tej so pravi milijardarje, na jezere drugih lüdi pa vmira od glada tam, gde so ravno tej razglasili, ka morejo biti vsi vednaki.

Na Angleškom je največši svetek tak zvani Derby. To so velke konjske dirke, vršijo se pö nedeli sv. Trojstva tisto sredo. Vsakša stara küharica, cestni pömetač, gospoda vse se vadla na strašno velke peneze. Na stöjezero lüdi pride vküp i prinesejo seboj jesti i piti. Itak se je samo letos odalo na te svetek v mestu Epsom: 60 jezero kant piva, 2760 kant šampanjca, 1000 metrov rib, 20.000 metrov mesa, 4000 morskih rakov 1500 metrov šunke, 100 jezer ugork, 120 jezero kant kisele vode.

V Londovskih norišnicah je 18.349 norcov, med temi 10.926 žensk. 3503 žensk več kak moškov.

Slüžabnice, posebno pa küharice zaslüžijo na Angleškom na tjedem po dva fünta i pou, to je 4000 naših korön. Jako dobra küharica pa zaslüži na tjedem 11 jezero korön. Küharji se razmi šče več zaslüžijo.

Jezero let staro življenje. Polkovnik Thomson, je najšeo v Egiptomi v grobi starih kralov seme. Prineseo je domo na Angleško i zdaj čaka, ka zraste drevo ali roža. Celi svet bi rad vido, kakše so bile cvetlice pred jezero leti.

Ali Rudolf Habsburški šče živi? tak se pitajo pri nas starejši ljudje i cilo pravijo, da so ga neštarni vidili med kmeti hoditi. Iстина pa je eta: Rudolf je bio sin pokojnoga casara Franca Jožefa i bi mogeo za njim biti casar i krao. Žalübo se je pa v 16 letno baroneso Marijo Večera. Gda je to Franc Jožef zvedo, je zapovedao Rudolfi naj jo zapüsti. Ali Rudolf i njegova ljublenka sta se ne štela zapüstiti i sta sklenola, ka raj oba merjeta. I resan sta se ednok odpelala z Beča v Majerling, gde je Rudolf najprle strelö baroneso, potem pa sebe.

Kda se mladoj deci žitek zameri. Edna 12 let stara deklica je skočila iz tretjega nadstropja (štöka) v školl, zato ka ne mogla duže trpeti kreganja vučitelice. — Ednoga mladoga školara, 13 let staroga so najšli, ka si je na levoj roki vrezao 3½ centimetra dugo rana z nakanenjöm, da bi vmro. Vzrok je bio, kak je sam povedao, vučitelovo karanja, šteroga že ne mogeo trpeti. Oboje se je zgodilo v Beči.

Gospodarstvo.

Cene silja: V Novom Sadi: pšenica: 1760 korön meter; ječmen 1200 korön; oves 1240 korön; kukarca 1120 korön; beli grah 2800 korön; pšenična mela prva 2680 korön. — Cuker v kockah 94 korone, kristalni cuker 89 korön; kava 140 korön do 156 korön; riž 40 korön kila; mast 112 korön kila; olij 115 korön liter, cvič 172 korön liter.

Cene živini so spadnole, ar za inozemstvo ne küpüjejo več jako. Ali naši mesarje zato nemajo mesa bole falo.

Penezi: od prejšnjega tjedna: 100 vogrskih korön 4 korone 25 filerov naših; 100 avstrijskih korön 50 naših filerov; češka korona 11 naših; 100 nemških mark 18 naših filerov; 1 italjanska lira 16 naših korön; 1 dolar 340 naših korön.

Prvovrstna vina se dobijo po najfalejši ceni pri ranövskom poštaru JANEZ TITANI v Črnelavcih hiš. šte. 33.

Proda se novo belo pohištvo iz mehkega lesa za celo spalno sobo (kompletno) za primerno ceno. Na vpogled pri g. ŽALEKU v Gradu v Murski Soboti.

Naša zvušnejša politika

Kak vsakši človek, tak ma tudi vsakša država svoje prijatelje i neprijatelje. Mi smo večinoma v dobrih razmerah z drugimi državami. Kak smo vidili iz zadnjega govora našega zvušnejšega ministra Ninčiča od zvušnejše politike, smo z vsemi državami dobri, samo z Italijov i Madjarskov so ešče ne razmere čiste. Tevi dve državi sta nam največšivi neprijateljici. Edna tak čaka prilike, kak druga, kda bi lahko nas napadnola i trgala našo zemljo. Z drugimi državami smo koliko toliko dobra. Itak pa moramo biti čuječi i pripravljeni, da nas drugi ne bi iznenadili.

V Evropi se delajo med posameznimi državami zveze. Tak nastanujejo nove zveze, nove skupine držav, štere držijo vkup. K ednoj tej skupin držav mora pristopiti tudi naša država, či šče meti zaveznike. I zdaj je pitanje kama se naj odloči naša država. Svetovne prilike so ešče ne čiste. Tisti slab duh maščüvanja i nove vojne plava izda med narodi, zato je potrebno, da mamo prijatelov i zaveznikov. Kak se je pokazalo zadnjikrat je tak zvana velka antanta skoro že razbita. Prijateljstvo Francije i Anglije je že jako rahlo. Edna se druge boji, da štera ne bi bila močnejši. Belgija ide svojo pot. Italija pa se nebi rada zamerila ne ednoj i ne drugoj, zato se včasih nasmehne Franciji, drugoč pa Angliji, sama pa si tudi išče svoje koristi. Zdjaj se kuhata dve glavni skupini držav. Edno vodi Anglija drugo Francija. Te dve državi v svojoj lakomnosti pride ta prle eli sledkar do boja med seboj, zato si že zdaj vsakša išče prijatelov. Anglija si šče pridobiti za sebe Madjarsko, šteroj je že itak šla na roko, zato pa Madjari zdaj že nekaj vüpajo, da bo jim Anglija pomagala. Anglija pa se tudi šče približati Nemčiji i tak Francijo püstiti.

Francija se pa naslanja na malo antanto to je na Češko, Jugoslavijo, Romunijo pa tudi Poljsko. Italija pa kak smo pravili je z ednov pa z drugov. Itak se pa ona tudi zadnji čas nagiblje bole k Angliji ravno zavolo nas. Znano je, da je Francija nam vsikdar pomagala i to Italijo čemer. Tak je že tudi zveza med Italijov i Madjarskov.

Kama zdaj mi? Ta, kde bodo naši prijatelji. Za nas bi bilo najbolše, da se ne družimo ne z ednov ne z drugov. Naša zunanjo politika bi mogla hoditi po tistoj poti, štera bi jo vodila do mogočnosti i do pravih prijatelov. V Evropi ešče mammo edno mogočno državo, štera je zdaj koliko toliko uničena eli v kratkom lahko ona vstane. Ta država je naših bratov slovanskih Rusov: Rusija opazuje vse ka se godi okoli. Ona je edna najmogočnejših držav, zato bi mi morali gledati na to, da se ž njov čim tesneje združimo. To pa ne samo zato, da je Rusija močna, nego zato, ar je ona tak slovanska država kak je naša, njeni prebivalci so tak Slovani kak mi, torej smo bratje. Nas je pa ešče več. Tu so Čehi, Poljaki i Bolgari. Te vse države so slovanske i te bi morale tvoriti zvezo i to bi bila zveza Slovanov. Istina, kak pravi pesnik: „Največ sveta otrokom sliši Slave.“ Ali največ sveta je last Slovanov, či bi tu prišlo do sporazuma i potem smo mi močni, te je Evropa odvisna od slovanskoga vshoda.

Istina Francija toga ne bi rada vidila, da bi se mi bližali Rusiji, da pa či smo resan Slovani, potem naša država naj gleda na to, da pride čim prle do zveze Slovanov, da se nam nedo drugi smejali, ka smo ne zložni. Vüpamo, ka do toga pride i po tem je naša država na dobrom.

Slovenski učitelje.

Miško Nagy, stari vogrim, bi rad znao to, ka se zgodi na sveti. Oči so njemi več od starosti slabe, — ali to ne dene nikaj, — mesto nje ror pazi, — ror tenki, ali dugi, šteri se zdigne prek streje, prek vse dimnjake, moglo bi biti ešče prek törma-či bi ga mela naša ves, — naj zvedi, ka se zgodi na celoj okolici. No, to pa velko delo, ka se zdaj zgodi. Učitelje so prišli. Guči se: majo nos, roke, noge, pa so ranč takši kak naši obični ljudje tu na mernom prekmurskom kraji, — samo to, — Bog! Bog! — zakaj si pozabo na nas! zakaj so — Slovenci?!

Pa eto ga, eden od njih ranč zdaj pride v šolo. Visoki, mladi človek. Gledaj rerek... pa mi povej, je ti za istino so takši kak so naši bili? Hej, ovi srmaki — naši.... On pa pride ranč pred vrata pa ga čaka.

— Bog daj, dedek, — ga pozdravi učitel.

— Bog njim naj da vse dobroga...

— No, pa zakaj me gledate tak, dedek? Ka se čudite?

— Joj, pa kak se ne bi čüdo — dene starac — je sam mislo, da ste vi slovenski učitel.

— Ja, ja to sem.

— E... vi se špajstate. To nemre biti istina. Pa Vi po mojem jeziki gučite. Vogrski....

— Či sam pa tu rojen...

— Te ste pa nej Slovenec.

— Bog me sam...

Pravim, Miško Nagy je stari človek, pa zato nikak ne razmi kak bi to bilo, da se nikak tu rodi — pa je Slovenec. Oj, oj, nesrečna vöra, si misli, zakaj živem? Nikdar mi nej nišče pravo, da tu v bližini nosi ta naša zemlja slovensko družino.

— Ali znate li dedek, zato sam prišeo, da kupim kokota. Za obed bi nam trbelo. Či bi ga meli, dobro bi včiniili z nami, ne bi mi trbelaga dale iti iskat.

— Kokota? Zbriše si stari mustače, pa gizdavo pogleda na — „Slovenca“. Kokota — mam. Pa ga dam tudi. Takši Slovenec kak ste vi — dobi... Jes ga sam prnesem, lejko i dete gospod po svojem posli.

Dobro. Razgleda stari po dvori, pa zabere — kokota.

Te je mali, mršav, ka bi ž njim? Tisti pa že stari, samo za župo vala. Na veliko nesrečo ranč se te pokaže lepi, mladi, visoki kokot. Gizdavo se javi: „Ku-ko-ri-ku!“ No či kukoriku, te ti ideš. Tira ga stari, dokeč ga nema v roki, te pa hajde do šole.

Trka po dveraj, kak se že šika, te pa nofri. — Dober den njim Bog daj! — pa razgleda gdje bi najšo nikšo živo stvorenje.

Kokot, šteromi — mislim — bi lezej bilo med mladimi jaricami — je nikak ne zado volen. Srdito se cuka, škrable, nazadnje pa si žalostno zaspeva: Kukořiku!

Na to z künje vöpride edna mlada, lepa ženskica, opazi starca, z velikov radostjov ga prime pod ruke pa ga pela do prvoga stelca.

— Sedite se, dedek. Oj, dragi moj dedek, pa ste ga prnesli? Dobra düša... „Pišta bači?“ — ga pita dale.

— Ne srce, jaz sem Miška bači.

— No pa dobro, te — Miška bači. Čakajte samo, mam ja nikaj dobroga za vas. Blisne — se, blisne — ta, pa že pod mustačami ma stari Miško debeli cigar. — Vište jaz sem slovenka, — nem tudni madjarul, ali zato ste vi dober dedek.

Večer pa gda je stara žena Miškova iskala najlepšega kokota, se stari samo smijao pod mustačami.

Za istino neves kje je najlepši kokot?

— Jaz ne bi znao! Bi jaz takši vert bio? Odnosao sam ga učitelu.

— Učitelu? Joj, joj! ti nesrečno stvorenje božje, slovenskoga učitelu siliš?

— Kakšega?

— Pa slovenskoga?

Tiho, baba... Ka znaš — ti? Učitel more biti Slovenec. Ali učitelica? Da bi ti tak znala vögrski kak ona... Znala si, mi podvoriti negda... — ali križi — boži več, stara si več... Idi, — spi...! Bog ti naj odpüsti tvoje velke grehe. Amen.

... Dobre düše, nega dale.

Pošta.

Domači vojakov: Izidor Hajdinjak, Odranci, Ignac Kreslin, D. Bistrica, Sedonja Janoš, Rakičan, Ropoš Jožefa, Čepinci i vsi drugi z Dobrovnika i ostalih občin, ki so poslali prošnje na našega g. poslanca Klekla za svoje vojake, ali vojaki sami, naj vzemejo na znanje, da so prošnje prekdane dotičnoj oblasti g. poslanec Klekl so za vse l. 1899. rojene intervenirali znova pri ministri vojnom. **Knaus Imre. Markovci 10.** Vaša tožba letos ešče ne pride na vrsto. Občinsko potrdilo vojaška oblast samo te vzeme gor, če poleg župana ešče trije poglavarje podpišejo pod prisegov. Če ne je tak vložena prošnja na komando, popravite to. **VIČ. g. Prša Ivan, pleb. Sv. Sebeščan.** Mesto dotičniva naj vloží prošnjo občina, naj prošnjo podpiše tudi i jo priporoča župnijski urad i pravilno kolkovano (13 Din.), pa naslovljeno na notrašnje ministerstvo mi dpošljite.

V občini **Törnišče** se bo davao ven občinski lov na 6 let v najem 22. julija 1923. po poldne ob 3 vöri v občinskoj hiši na javnoj dražbi ali licitaciji.

Bükovo vogelje i kovački premog stalno v zalogipoljubna vnožina tudi vsigdar najfalejši pri J. LOVRENČIČ trgovina z mešanim blagom v Križevcih pri Ljutomeri.

JOŽEF ŠKERLEC
iz GORNJE RADGONE

má svojo zálogo najbolšega

portlandcementa

v Rankovcih pri Maican Leopoldi
hšt. 11. gde se tudi lejko naroči
vapno.

NEMECZ JANOŠ

BAUTOS

v MURSKOJ SOBOTI

odáva

vsefelé železo,

obijanje za rame,

glažojno.

Mašine

za šivanje, sejanje, slamorezanje pa tudi
za mlatiti

po niskoj cejni.

Naznanje

vsem onim, šteri se spravljajo k zidi, prle kak bi si prskrbeli,

Cement, Vapno, Železne nosilce,
(Traverse) Okove (Spolarijo) in Štedilnike (Sparherde)

naj se obrnejo k meni, nadale priporočam: Dobropoznate moje specialne Garantierane kose, vsakovrstno orodje (šker) za les pa za železo obdelavati. Jako točna in poštena podvorba.

Trgovina z železom

Jožef Toplak prle Márton Kálmán
Dolnja Lendava, Glavna ulica 67.

JOŽEF NEŠKUDLA v Cic. — Jablom n'Orl, Češka ustanovljeno l. 1810. pošilja v predbroj kakovosti vse cerkvene obleke, kazule, pluviale, dalmatike, antipendije, cerkvene bandere, drüštvene zastave predvsem orlovske, kelihe, ciborije, monštrance i vse posode iz kovine. Stare obleke se umetno i fal popravijo. Kelihi se za ceno od 300 Din. naprej pozlatijo. Vse reči se bodo brez carine dpošljale. Za celo Jugoslavijo je zastopstvo pri:
JAROSLAV NEŠKUDLA,
Ljubljana, Sv. Petra cesta 25.